

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΤΣΑΡΟΣ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΣΩΣΕ ΤΗ ΖΩΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΤΣΑΡΟΣ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΣΩΣΕ ΤΗ ΖΩΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νυχτερίδα	13
Σκύλος	17
Κουκουβάγια	22
Χιμπατζής	26
Παπαγάλος	31
Αετός	35
Δελφίνι	41
Καρχαρίας	45
Καμηλοπάρδαλη	51
Μέλισσα	57
Λιοντάρι	61
Χαμαιλέοντας	67
Γερανός	73
Χταπόδι	76
Αετός (καραφλός)	81

Σκουλήκι	86
Αράχνη	91
Κάμπια	96
Χέλι	101
Χελώνα	106
Γάτα Σφίγγα	112
Κροκόδειλος	117
Καμήλα	123
ΠΕΙ	129
ΝΑ	130
Ω	131
Μαμά	132
Μπαμπάς	138
Πατέρας (του Αλκέτ)	143
Παππούς	148
Μαμά (του Λουσιάν)	154
Μπαμπάς (Τάσου)	159
Μπαμπάς (Πέτρου)	164
Παππούς	170
Άννα Καρένινα	175
Neil Young	179
Νικόλα Τέσλα	184
Τσίφτης	189
Ο άνθρωπος φωτιά	195

Τιτίκα	201
Ντομινίκ.....	206
Ζουζούνι.....	211
Αλέκα Μακρυχέρη	218
Καρχαρίες (ξαδέρφια μας)	224
Δελφίνια (αδέρφια μας)	230
Δράκος	236
Περσεφόνη.....	242
Παιδιά (μάλαμα)	248
Φрукτωρία.....	254
Τέλος	260

~~ΔΕΥΤΕΡΑ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ~~

ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ

Ποιον έχει βλάψει; Κανέναν απολύτως. Ούτε ένας θάνατος δεν έχει ποτέ καταγραφεί στην ιστορία από νυχτερίδα, ούτε μια τρίχα από το μαλλί μας δεν έχει πειράξει αυτό το ζωντανό. Τότε γιατί κάποιои, όταν βλέπουν νυχτερίδα, τσιρίζουν από τον φόβο τους;

Η αλήθεια είναι ότι εγώ, σε αντίθεση με τις νυχτερίδες, έχω ανοίξει δυο μύτες. Μη βιαστείτε όμως να βγάλετε εύκολα συμπεράσματα, θα σας εξηγήσω... Τη δεύτερη φορά, είχα ένα ατύχημα που κατέληξε σε άνοιγμα μύτης, αυτό είναι όλο. Δεν αρνούμαι τις ευθύνες – φυσικά και μου άξιζε μια τιμωρία. Είμαι ένας τίμιος άνθρωπος άλλωστε. Πάντα σκέφτομαι αν όλα όσα έχω κάνει μέσα στη μέρα ήταν σωστά.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή...

Με είχε κόψει η πείνα. Από τη δεύτερη ώρα που κάναμε διαιρέσεις στον πίνακα, τις κοιτούσα σαν κιμαδοπιτάκια. Νηστική από το πρωί, βλέπετε. Με το που χτύπησε το κουδούνι για διάλειμμα, χίμηξα προς την πόρτα σαν να ήμουν καγκουρό, σαν να ήμουν καγκουρό σε εγκυμοσύνη και έπρεπε να θρέψω το μικρό μου.

– Μη φοβάσαι, αγάπη μου, θα βάλω σύντομα ζεστό φαγάκι στο στομάχι σου, του ψιθύρισα και όρμησα στο κυλικείο.

Μπορεί να μην ορμούν τα καγκουρό στα κυλικεία, αλλά εγώ δεν ήμουν ένα οποιοδήποτε καγκουρό, ας μην το ξεχνάμε. Εκτός του ότι ήμουν έγκυος –έτσι φανταζόμουν τουλάχιστον– πεινούσα, πεινούσα πολύ και τα τελευταία είκοσι τρία λεπτά έλυνα ασταμάτητα πράξεις με διψήφιο διαιρέτη.

Όταν επιτέλους ακούμπησα τους αγκώνες μου στον πάγκο του κυλικείου, η χαρά μου ήταν απεριγράπτη!

Παίρνοντας στα χέρια μου μια τυρόπιτα (δεν έχει κιμαδόπιτες το κυλικείο), ΠΡΟΣΕΞΤΕ: δεν έκανα κάτι κακό, παρά μόνο δυο βήματα προς τα πίσω για να τη δαγκώσω. Τότε έπεσε πάνω μου. Έτρεχε σαν μανιασμέ-

νο, δεν έβλεπε πού πήγαινε, σαν να κινδύνευε η ζωή του.

Δεν κατάλαβα τι με χτύπησε, μετά είδα ότι ήταν παιδί. Είναι, βλέπετε, μικροσκοπικό το καημένο. Σαν να γεννήθηκε την προηγούμενη Δευτέρα, να ξάπλωσε στη θερμοκοιτίδα για έξι, εφτά ημέρες, άντε λίγο παραπάνω για να πάρει τα πάνω του, να μεγαλώσει. Και όχι την επόμενη Δευτέρα, ούτε την Τρίτη, μάλλον την Τετάρτη να το φέρανε στο σχολείο να το γράψουνε στην πρώτη δημοτικού. Ε, δε γίνονται έτσι αυτά, το παιδί δε μοιάζει με πρωτάκι σάς λέω, είναι πιο μικρό και από τον θάμνο δίπλα από τη στάση του λεωφορείου. Έφυγε και η τυρόπιτα από τα χέρια μου, έφυγαν όλα.

Παραπάτησα, αλλά δεν έπεσα κάτω. Εκείνη όμως ήταν πια στο τσιμέντο. Εννοώ την τυρόπιτα. Το πρωτάκι, αφού συγκρούστηκε μ' εμένα, εκσφενδονίστηκε προς τον απέναντι τοίχο και κοπάνησε την πλάτη του ακριβώς δίπλα από την τυρόπιτα. Αντί να ζητήσει συγγνώμη, μου φώναξε κι αποπάνω:

– Μα τι κάνεις; Δε βλέπεις πού πας;

Ίσως να είχα ζαλιστεί από την πείνα, δεν ήξερα πάντως τι να απαντήσω σε αυτή την ερώτηση, τον κοίτα-

ζα σαν χαμένη. Μπήγει τα κλάματα ο μικρός, αρπάζει τη διαλυμένη τυρόπιτα και μου την πετάει, αλλά αυτή χτυπάει στον κάδο των σκουπιδιών και πέφτει δίπλα στο δεξί του πόδι.

Σκεφτόμουν ότι πάει το φαγάκι μου, είναι για πέταμα. Για ένα λεπτό όμως... Ήταν μέσα στο χάρτινο σακουλάκι της... Αν και είχε πέσει κάτω, θα μπορούσε ακόμα να τρώγεται. Δε φαινόταν όμως πουθενά, έπρεπε να την ξετρυπώσω πίσω από τον πιτσιρικά.

Έτσι, αντί για την τυρόπιτα, βούτηξα το δεξί του πόδι και τον έσυρα σαν σκούπα πάνω στα πλακάκια. Όχι πολύ μακριά, ίσα που σκούπισε τα επόμενα δυο τρία μέτρα. Με το που εμφανίστηκε η φουκαριάρα η τυρόπιτα και κάτι πατατάκια που είχαν πέσει πιο πριν, αμέσως τον τράβηξα επάνω και τον σήκωσα. Δεν το παράκανα δηλαδή.

Όταν είδα στη μυτούλα του ένα κόκκινο υγρό, τότε κατάλαβα ότι τον πόνεσα. Ίσως να βρήκε λίγο στη γωνία. Ο Λάμπης, που μαζί του είχα σκουπίσει τον μισό διάδρομο την προηγούμενη εβδομάδα, το άξιζε, αλλά αυτό το καημένο δεν έφταιγε που γεννήθηκε σαν τον Yoda.

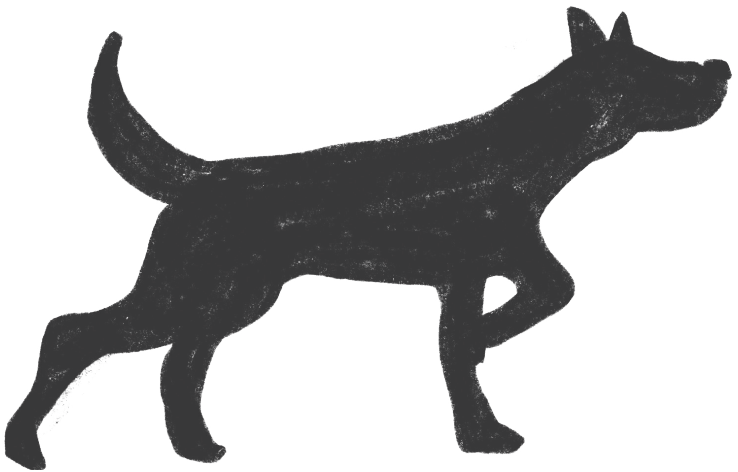
Αυτές οι καλοσύνες βέβαια με πιάσανε μετά. Εκείνη την ώρα απλώς πεινούσα, αυτό είναι όλο.

ΤΡΙΤΗ 2 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΣΚΥΛΟΣ

Μέχρι και τα σκυλιά φοβούνται ορισμένοι... Αν είναι ποτέ δυνατόν να μισούν τα σκυλιά, που είναι ο καλύτερος φίλος του ανθρώπου. Ακούραστα στέκονται δίπλα μας, για να μας κρατούν συντροφιά, κι όταν τα χρειαστούμε, ορμάνε γενναία για να μας σώσουν από τον κίνδυνο...

Την άλλη μέρα, είχα καταλάβει ότι έπρεπε να την κόψω αυτή τη συνήθεια. Όχι μόνο αυτό, αλλά έπρεπε να κάνω κάτι για να επανορθώσω. Πήγα λοιπόν εκεί που έκανε διάλειμμα η πρώτη δημοτικού και, μόλις εντόπισα τον πιτσιρικά της προηγούμενης ημέρας, τον ακολουθούσα από πίσω σαν πιστό λαμπραντόρ. Από μακριά, από απόσταση, για να μη με πάρει είδηση...

Στο πρώτο διάλειμμα δεν του συνέβη τίποτα, είχα υπομονή όμως, δεν το έβαλα κάτω. Στο δεύτερο ήρθε ένας μαντράχαλος της δευτέρας και το άρχισε στις σπρωξιές. Τότε εμφανίστηκε. Άρπαξα το δευτεράκι από την μπλούζα και του φώναξα να φύγει μακριά.

– Είσαι ασφαλής τώρα, μικρέ μου, μη φοβάσαι, κανείς δε θα σε πειράξει, **είμαι εγώ εδώ για να σε προστατέψω**, είπα στο πρωτάκι με περηφάνια.

Δεν εκτίμησε όμως την παρέμβασή μου. Με το που με είδε, έβαλε τα κλάματα. Οι φωνές του τράνταξαν τα αυτιά μου. Τόσο πολύ το είχε πειράξει αυτό το δευτεράκι; Ευτυχώς που ήρθα να το βοηθήσω, σκέφτηκα. Κόσμος πολύς μαζεύτηκε τριγύρω.

– Τι έχεις, Αργύρη; τον ρώτησε μια δασκάλα.

– Αυτή είναι που με χτύπησε χτες, της απάντησε.

– Εντάξει... Περασμένα ξεχασμένα. Σήμερα όμως ήρθα εδώ που με χρειάστηκες και σε βοήθησα. Αυτό γιατί δεν το λες στην κυρία; Να τα λες όλα, να είσαι δίκαιος.

Αυτό του είπα, αλλά δεν άλλαξε στάση ο Αργύρης.

Ωραίο όνομα, δεν ήξερα ότι τον λένε έτσι, του πάει. Με μαύρο δάκρυ έκλαιγε ο Αργύρης, με κοίταζε, γούρ-

λωνε τα μάτια, σαν να μην μπορούσε να πάρει ανάσα.
Του έτρεχαν και μύξες.

– Α, ώστε εσύ ήσουν. Πώς σε λένε;

– Αλέκα.

– Το επώνυμο;

– Αλέκα Μακρυχέρη... Κυρία, ήρθα σήμερα εδώ για να τον βοηθήσω τον Αργύρη. Και στο πρώτο και στο δεύτερο διάλειμμα.

Δε συγκινήθηκε όμως η εκπαιδευτικός, με έπιασε από το χέρι και με έσυρε μέχρι το Γραφείο Δημοτικού.

Για να γίνεις δασκάλα, πρέπει να διαβάσεις και να περάσεις στο Πανεπιστήμιο. Σπουδάζεις τέσσερα χρόνια και μετά πας στο σχολείο και γίνεσαι το αφεντικό στο προαύλιο. Θα γίνει μια ξαδέρφη μου, πέρασε στις πανελλαδικές, πολύ τη ζηλεύω.

– Μακρυχέρη, γιατί χτυπάς τα μικρότερα παιδιά; με ρώτησε ο διευθυντής.

– Μα, δεν πήγα εκεί για να τον χτυπήσω. Σας λέω αλήθεια. Για να τον βοηθήσω πήγα στον Αργύρη...

– Αλέκα, θα μας τρελάνεις;

Ένα τριτάκι τότε όρμησε στο γραφείο, κρατώντας το χέρι του. Ούρλιαζε από τον πόνο. Τα έχασαν όλοι...

– Τι έχεις, παιδί μου; το ρώτησε ο διευθυντής. Κι εσένα η Μακρυχέρη σε χτύπησε;

Το τριτάκι με κοίταξε. Πού ήξερε ότι ήμουν εγώ η Μακρυχέρη;

– Όχι, έπαιζα με τον Στέλιο, ξεστόμισε με δυσκολία και πλάνταξε πάλι στο κλάμα.

Να μη σας τα πολυλογώ, είχε χτυπήσει άσχημα το τριτάκι. Ασχολήθηκαν όλοι μαζί του σ' εκείνο το διάλειμμα. Με άφησαν ήσυχη.

Προσπάθησα από καθαρό ενδιαφέρον να μάθω κι εγώ τι είχε πάθει, αλλά δε μου έδιναν σημασία. Δεν μπορούσαν να το ηρεμήσουν, σφάδαζε στους πόνους. Την άλλη μέρα μάθαμε ότι είχε σπάσει το χέρι του, στο σημείο του καρπού. Ε, τι να του έκανε ο διευθυντής; Δάσκαλος είχε σπουδάσει ο άνθρωπος, δεν είχε τελειώσει την Ιατρική.

ΤΕΤΑΡΤΗ 3 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ

Κάνουν αυτό το κόλπο με το κεφάλι τους, που γυρίζει τόσο πολύ και μπορούν να δουν ακόμα και πίσω από την πλάτη τους. Έχουν κι εκείνα τα ιδιαίτερα, κίτρινα μάτια που κοιτάνε διαπεραστικά. Είναι απίστευτα ζώα και πανέξυπνα. Και όμως... Εμφανίζονται στις ταινίες όταν ο πρωταγωνιστής μπαίνει σ' ένα τρομακτικό δάσος...

Τελικά δεν είχα ξεμπερδέψει με τον διευθυντή. Την άλλη μέρα, που δεν είχε σπάσει κάποιο παιδί το χέρι του, με ξαναφώνηξε στο γραφείο. Έπρεπε να μείνω εκεί στο διάλειμμα και να γράψω σε ένα χαρτί γιατί έκανα όσα με κατηγορούν.

Δίπλα μου καθόταν ο Στέλιος, που έπαιζε με το τριτάκι με το σπασμένο χέρι. Καλό παιδί φαινόταν, δεν έμοια-

ζε με κάποιον που τσακίζει κόκαλα. Ο Στέλιος είναι από το διπλανό τμήμα, το ΣΤ1, που 'χει δασκάλα την κυρία Ελένη. Ήταν προβληματισμένος... Είχαν δώσει και σ' αυτόν ένα χαρτί.

Αισθανόμουν ότι είχα μια μεγάλη ευκαιρία μπροστά μου. Αν έγραφα ένα κείμενο τόσο καλό ώστε να πείσω τον διευθυντή, θα με καταλάβαινε και θα γλίτωνα την τιμωρία. Συγκεντρώσου, Αλέκα, μεταμορφώσου σ' ένα έξυπνο πουλί και μάγεψε τον αρχηγό των δασκάλων. Δείξ' του τι αξίζεις, φανέρωσέ του ποια είσαι. Αν κερδίσεις τον αρχηγό τους, τότε όλοι οι δάσκαλοι θα είναι μαζί σου.

Ίσως να του έγραφα ένα γράμμα. Ναι, είναι καλή ιδέα. Ένωθα ήδη ότι έβγαζα φτερά, πήρα το μολύβι στα χέρια μου και άρχισα να πετάω.

Αθήνα, 11 Οκτωβρίου

Αξιότιμε κύριε διευθυντή,

Με στενοχωρεί ιδιαίτερα το γεγονός ότι γνωριστήκαμε με αυτόν τον τρόπο. Τόσον καιρό στο σχολείο σας έβλεπα από μακριά και σας θαύμαζα. Μου ήσασταν πολύ συμπαθής, σας το λέω αλήθεια. Μέχρι που σκεφτόμουν να κόψω δυο τρία λουλούδια από το μπαλ-

κόνι να σας φέρω. Η μαμά μου καλλιεργεί σε μια γλάστρα κυκλάμινα. Έχουν βγει ήδη τέσσερα. Δε θα είχε αντίρρηση να σας δώσω τα δύο. Αφήστε το επάνω μου.

Ας μη μείνουμε στα παλιά. Ότι έγινε έγινε. Επειδή όμως δε γνωριζόμαστε, θέλω να σας γράψω λίγα λόγια για εμένα, για να με μάθετε καλύτερα. Όπως θυμάστε, με λένε Αλέκα Μακρυχέρη. Είμαι στο ΣΤ2 και η δασκάλα μου είναι η κυρία Βούλα. Αγαπάω πολύ το σχολείο σας, προσέχω στο μάθημα και σηκώνω συχνά το χέρι για να πάρω τον λόγο. Περισσότερο μου αρέσουν τα Ελληνικά και η Ιστορία. Αλλά και στα άλλα μαθήματα δεν τα πάω άσχημα. Εδώ που τα λέμε, πρέπει να είμαι η καλύτερη μαθήτριά της τάξης. Και η Δήμητρα είναι άριστη και ο Τάσος, αλλά νομίζω ότι τον Τάσο τον κερδίζω στη Γεωγραφία και τη Δήμητρα σε όλα. Ειδικά στα προβλήματα, δε με πιάνει κανείς.

Αλλά, αν δε με πιστεύετε, ρωτήστε τη δασκάλα μου, την κυρία Βούλα, να σας τα πει. Τώρα, όσον αφορά το περιστατικό με τον Αργύρη, θέλω να ξέρετε ότι ήταν ένα ατύχημα. Έτρεχε ο φουκαράς και δεν έβλεπε πού πήγαινε. Μου έριξε κάτω την τυρόπιτα και το

ένα έφερε το άλλο... Δε θέλω να ανησυχείτε, αυτά γίνονται κάθε μέρα στα σχολεία.

Συγγνώμη, πρέπει να σταματήσω να γράφω, γιατί το παιδί που έχετε βάλει να γράφει δίπλα μου προσπαθεί –νομίζω– να αντιγράψει από το χαρτί μου...

– Φύγε από πάνω μου. Προσπαθώ να γράψω, είπα θυμωμένη στον Στέλιο, αλλά δεν του κόπηκε η φόρα.

– Έχεις γράψει τόσα πολλά. Πες μου κι εμένα, απάντησε χωρίς να ντραπεί.

Μου τράβηξε το χαρτί απότομα και το πήρε στα χέρια του.

Είχα γράψει ήδη τρεις παραγράφους με προσωπικές μου σκέψεις που δεν ήθελα να διαβάσει κανένα παιδί στο σχολείο.

– Φέρ' το πίσω ΤΩΡΑ! του φώναξα, αλλά δε συγκινήθηκε. Αντιθέτως τον έπιασαν τα γέλια.

– Χα χα, τι βλακείες γράφεις!

Με τα λόγια δεν κατάφερα τίποτα. Αν του τραβούσα το χαρτί από τα χέρια, θα σκιζόταν. Οπότε μία λύση υπήρχε για να το πάρω πίσω στα χέρια μου...